

הדרכת מדריכים בנושא זאב ז'בוטינסקי:

נכון / לא נכון

כיהודי שגדל ללא תודעה יהודית או ציונית מבית, ז'בוטינסקי לא חש באפליה נגדו כיהודי, ורואה עצמו כמשורר ואיש תרבות מוכר ומשפיע	
זאב ז'בוטינסקי התפרסם כמשורר, עיתונאי, מתרגם, מנהיג ציוני ומקים תנועת בית"ר, מחתרת האצ"ל והמפלגה הרוויזיוניסטית הצה"ר. איש איש רב פעלים. הוא נולד בשנת 1880 באודסה שבאמפריה הרוסית, היום באוקראינה, למשפחה יהודית. כשהיה בן שש נפטר אביו במפתיע וכלכלת המשפחה, כמו גם חינוך שלושת הילדים הקטנים נפל על כתפיה של אמו. למרות המצב הכלכלי הקשה שאליו נקלעה המשפחה, שלחה אותו אמו לבית ספר בגימנסיה, דבר שלא היה מקובל או פשוט עבור יהודים. הוא עשה חיל בלימודיו, למד מספר שפות ואף כתב שירה. רגע לפני סיום לימודיו בחר לעזוב הכול ולהתחיל את חייו הבוגרים באיטליה, שבה ראה את מולדתו הרוחנית.	איך לדעתכם יגדל ילד כזה? איזה חינוך יקבל? ילמד לימודי דת בחדר עם המלמד או יהיה אתאיסט מוחלט מנותק מהיהדות? עובדה: היה אתאיסט? תשובה: נכון
בגיל 18 עבר ז'בוטינסקי לרומא ללמוד משפטים, אך יותר משהלימודים עניינו אותו עניינה אותו השירה. הוא הוקסם מהתרבות והחופש ברומא והחל להשקיע את זמנו ומרצו בכתיבה. ז'בוטינסקי הרבה לכתוב שירה ברוסית, וחתם בשם העט "אלטלנה". מהר מאוד עשה לעצמו ז'בוטינסקי שם של סופר מוצלח והוא חילק את זמנו בין כתיבת השירה הרוסית לבין סיום התואר במשפטים. שיריו התפרסמו ברוסיה, והפכו אותו למוכר ואפילו נערץ בקרב אנשי הבוהמה ובכלל. דרכו של	

ז'בוטינסקי בעולם התרבות והשירה הייתה סלולה וברורה. אז מתי התעוררה בו התודעה למצבם העגום של יהודי מזרח אירופה?	
באחת מנסיעותיו ברכבת חזרה מרומא פגש את יהודי גליציה והונגריה, התוודע לראשונה למצוקותיהם והאפליה נגדם – ונדהם. ז'בוטינסקי העיד על עצמו שכאתאיסט וכמי שמעולם לא הרגיש אפליה מעצם היותו יהודי, לא היה מודע למצב, ולכן כנראה הופתע מאוד מהגילוי. ב-1903, זמן לא רב אחרי שהתוודע למצב העגום, פרצו פרעות קישינב במולדובה וחידדו את בעיית היהודים. בתקופה הזו החל ז'בוטינסקי לעסוק בנושאים מדיניים ופוליטיים, ועסק בהם עד אחרית ימיו. לרגע עמדה בפניו ההחלטה הגורלית – לעזוב את עולמו המוכר והמצליח בשירה ותרבות ולפנות לעיסוק המדיני, או לדבוק בעולם התרבות? אבל הייתה זו התלבטות רגעית, כי ז'בוטינסקי הבין שמרגע הגילוי, הרצון לעזור ליהודים גדול ממנו, ולמעשה הוא המשיך לעסוק במדינאות ובפוליטיקה עד אחרית ימיו. אולם, כשגוללים את ההיסטוריה קדימה רואים כיצד עשה שימוש לאורך כל הדרך בכישרון שלו לשירה, למילה הכתובה ולשפות. היכולת המילולית שלו והידע שלו בשפות עזרו לו בנאומיו: בכל מקום שאליו הגיע נאם בשפת המקום. גם כישרון הכתיבה שלו בא לידי ביטוי במאמרים שכתב ופרסם בעיתונות, שבהם העביר מסרים מאוד מורכבים באופן בהיר ובקצרה.	בעצם עד גיל 23 ז'בוטינסקי מנותק משורשיו. שאלה: האם אדם יכול לחיות חיים מלאים מוצלחים עם הערכה והערצה של הסביבה אבל בלי שורשים? האם מצב קיצון כזה של פרעות אמור לגרום לו לעצור ולחשוב על שורשיו? על המשמעות של היותו יהודי?

כשהתוודע לבעיה היהודית נטש לחלוטין את עיסוקיו הקודמים והתמסר לרעיון. בתחילה במוקדים יהודיים מקומיים ומהר מאוד התבלט בכישרונותיו והגיע לקונגרס ולהסתדרות הציונית	
תחילת דרכו הפוליטית איך לדעתכם הצביע ז'בוטינסקי: בעד או נגד תוכנית אוגנדה? עובדה: בעד תוכנית אוגנדה. לקחת כל מה שיציעו, העיקר פיתרון מהיר. תשובה: לא נכון	ז'בוטינסקי חשב שתגובת ההנהגה היהודית באירופה הייתה רפה מדי וכעס עליה. לדעתו היה צורך בצעדים הרבה יותר תוקפניים. הוא חבר למספר יהודים שכבר ארגנו כוחות הגנה יהודיים נגד הפורעים בערים האירופאיות וראה בזה מעכשיו והלאה את עיקר עיסוקו. הוא לא הסתפק בהקמת כוחות מגן ליהודים בגולה, והחליט שעליו להשפיע יותר, ולכן בחר להשתתף בקונגרס השישי ב-1903 כציר מטעם ציוני אודסה, שם גם פגש את הרצל וציונים פעילים נוספים. היה זה הקונגרס שעסק בשאלת אוגנדה. מכאן משתנים חייו והוא מקדיש את כל כולו לבעיה היהודית ולפתרונה.
ב-1908 הוא מבקר לראשונה בארץ ישראל	ב-1908 ביקר ז'בוטינסקי לראשונה בארץ ישראל ונאם לראשונה בעברית. (זאב ז'בוטינסקי דיבר, נאם, כתב וקרא ב-8-9 שפות). הוא בירך על ההחלטה שהתקבלה בקונגרס הציוני ה-11 על הקמת אוניברסיטה עברית בירושלים ויצא למסע איסוף תרומות להקמתה – מתוך רצון לעודד הקמת מוסדות חינוך יהודיים גם בגולה.
ז'בוטינסקי הבין שהדרך המהירה ביותר לפתרון היא סילוק הטורקים מא"י, וראה בבריטים שותפים מוצלחים לנושא. בתחילת הדרך תמך מאוד בשיתוף פעולה עם הבריטים	
נרתם לעזור לבריטים לכבוש את הארץ מהטורקים	מלחמת העולם הראשונה, שפרצה ב-1914, הביאה את ז'בוטינסקי לחשוב שיש כאן הזדמנות טובה לגרש את הטורקים מהארץ. הוא ראה בבריטים אמצעי טוב ויעיל למימוש המטרה הזאת, והחליט להירתם לעזרתם בכיבוש הארץ

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

ול להיות שותף פעיל בשינוי. (צריך לזכור שהוא היה בעמדת מיעוט. היה חשש להביע רעיונות אלו בקול מפחד שיגיע לטורקים. גם ארגון ניל"י פעל בנושא ולא בסביבה יהודית אוהדת לרעיון.)	
ואיך חשב לעזור לצבא הבריטי? ז'בוטינסקי התאמץ מאוד לצרף חיילים יהודים לכוחות הבריטיים, אך הבריטים לא התלהבו מהרעיון. ז'בוטינסקי לא ויתר והתעקש לא יהיה זה גיוס של יהודים המפוזרים ביחידות השונות, כי אז לא יצליחו ליצור מנוף לחץ. לאחר מגעים ארוכים הוקם גדוד נהגי הפרדות – גדוד יהודי במסגרת הצבא הבריטי. גדוד זה הופקד על הובלת אספקה בקווי הלחימה הראשונים של קרב גליפולי. מפקד היחידה היה יוסף טרומפלדור.	רוצה לשלב יהודים בצבא הבריטי: גדוד נהגי הפרדות. עובדה: הצליח להקים את הגדוד היהודי של נהגי הפרדות. הוא מרוצה מההישג ורואה בו ניצחון מעשי, מנהיגותי ותודעתי. תשובה: לא נכון
ז'בוטינסקי התאכזב, חשב שכוח של לוחמים שהם רק מובילי אספקה, תומכי לחימה, אינו מספיק, וכי יש ליצור כוח לוחם. לכל אורך הדרך הוא נקט קו מאוד לוחמני ולא מתפשר ונענה בדחייה מצד מנהיגים יהודים מההסתדרות הציונית. על רעיון הקמת הכוח הלוחם הטילו מנהיגי היישוב וטו, כי חששו שהטורקים ינקמו ביהודים שבא"י. ב-1917 הצליח ז'בוטינסקי לשכנע את הבריטים לקבל לשורותיהם את הגדוד העברי, התגייס אף הוא לגדוד וניסה לשדל יהודים צעירים להשתתף. הוא ראה בזה רוח כפול ליהודים: 1. יאומנו על ידי הבריטים ויצברו ניסיון כלוחמים. 2. שטר שייפרע בהמשך מהבריטים, שיעזרו ליהודים לממש את חזונם בהקמת מדינה יהודית בא"י.	הגדוד יהודי בצבא הבריטי: "ראשון ליהודה" עובדה: כסמל הגדוד נקבעה המנורה. תשובה: נכון

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

ז'בוטינסקי גם מצליח להוציא לפועל את היוזמה שלו לחבר את שלושת הגדודים היהודים לגדוד אחד עם שם וסמל. שםם "הראשון ליהודה" וכסמל הגדוד נקבעה המנורה.	
עם עלייתו לארץ החל גם המנדט הבריטי על ארץ ישראל. כבר בתחילה הוא מאוד לא היה מרוצה מהדרך שבה הבריטים ניהלו את המנדט	
בשנת 1919 עלה ז'בוטינסקי לארץ ישראל. הבריטים שלטו בארץ אחרי שהביסו וגירשו את הטורקים. המצב בין היהודים לערבים בארץ ישראל היה מתוח ואלים. נקודות יישוב יהודיות שהיו מבודדות הותקפו על בסיס קבוע. דוגמה לכך היא ההתיישבות היהודית בתל חי. בן גוריון חשב שחייבים לשלוח להם קבוצת צעירים יהודים לעזרה, אך ז'בוטינסקי חשב בדיוק ההפך. הוא טען כי אין אפשרות לשלוח כוח משמעותי, וכי שליחת צעירים מעטים לא תשנה ורק תסכן את חייהם. ז'בוטינסקי התעקש כי התפקיד להגן על תל חי מסור בידי הבריטים, וכי במקום ניסיונות נפל להגן על תל חי, על היישוב להפנות את מאמציו ללחץ על הבריטים כדי שהם יעשו זאת. אולם מהר מאוד התאכזב ז'בוטינסקי מאוזלת היד של הבריטים וכעס מאוד שהם לא ממלאים את התפקיד שלשמו הגיעו.	1919: עלה לא"י מתאכזב מהר מאוד מגישת הבריטים ליהודים בארץ ישראל ובהמשך השנים נלחם בגישה הזו.
ב-1920, לקראת חג הפסח, הופצו שמועות שההמון הערבי מתכוון לפגוע ביהודי ירושלים במסגרת החגיגות לנביא מוסא. ז'בוטינסקי	

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

התריע על כך, אך משראה שהבריטים לא עושים דבר החליט לקחת את היוזמה לידיים ואירגן כוח מגן יהודי מקומי בן 600 לוחמים. הכוח הוקם והוצב בירושלים והפרעות אכן התרחשו. (פרעות תר"פ 1920). ז'בוטינסקי ו-19 לוחמים נוספים נאסרו על ידי הבריטים והועברו לכלא עכו. על פי החוק הבריטי הוא יכול להישפט ולצאת חייב אפילו בגזר דין מוות. עצומה שארגנו רבני היישוב, ובראשם הרב קוק, שהעידו שגם הם היו ממגיני העיר ירושלים ומבקשים לעמוד למשפט לצד ז'בוטינסקי ואנשיו, יצרה הד תקשורת ובסופו של דבר גזר הדין והאשמה בוטלו. ז'בוטינסקי והחיילים זוכו מאשמה.	1920: מקים כוח הגנה (רצוי לומר כוח מגן) עברי מקומי נגד פרעות הערבים בירושלים. האם אתה יכול לסמוך על אחרים שיגנו עליך בשעת הצורך בשם החוק, ההיגיון והערבות ההדדית?
הבריטים מאכזבים אותו ולדעתו מפריעים לציונות, אבל יותר משהבריטים מטרידים אותו מטרידה אותו הגישה הפייסנית והמתפשרת לטעמו של ההנהלה וההסתדרות הציונית. ומעכשיו והלאה הוא נלחם בגישות של שניהם	
ב-1920 הוקם ארגון ההגנה. ז'בוטינסקי חשב שזו פעולה מצומצמת מדי כי הכוח היה מחתרתי. הוא רצה להקים כוח יהודי גדול וגלוי, בעיקר למען ההרתעה שתמנע מראש התנכלות ליהודים. אך דבריו לא היו מקובלים. כשנבחר להנהלת ההסתדרות הציונית ב-1921 היו לו יותר כוח וסמכות לדרוש פעולה נחרצת יותר. הוא התנגד לתגובה היהודית הרופסת לפרעות הערבים והתנגד גם לגישה הפייסנית של הבריטים לטענות הערבים. הוא התריע, ניסה לשכנע וביקש לנקוט עמדה אחרת כלפי הערבים והבריטים.	ההסתדרות הציונית העולמית

הוא הרגיש שאף צד לא מקשיב לו. לא הבריטים ולא הנהגת היהודית. הבריטים מציעים להקים כוח ערבי-יהודי משותף. בדיון על כך בהנהלה הציונית זאב ז'בוטינסקי מתנגד בנחרצות ומציע להקים כוח יהודי גלוי. חיים ויצמן, שעמד בראש ההנהלה הציונית, התנגד כדי לא לקומם את הבריטים ודרש כוח צבאי מחתרתי שעוסק אך ורק בהגנת היישובים. המתיחות בין שתי הדעות המנוגדות הללו מגיעה לשיאה.	ב-1921, כחבר בהנהלה הציונית, רוצה להקים כוח צבאי יהודי גלוי.
בעקבות המתח בין היהודים לערבים, מחליטים הבריטים להוציא ספר תקנות המחייב את כולם, זהו הספר הלבן של צ'רצ'יל (שר המושבות הבריטי), הראשון מבין שלושה. בספר הלבן נקבעו הגבלות להתיישבות ולעלייה, כיוון שהערבים טוענים שהיהודים לוקחים להם את מקורות ההכנסה. כן נקבע בו שהצהרת בלפור חלה רק על עבר הירדן המערבי ולא על שתי גדות הירדן. ז'בוטינסקי נחרד – איפה הוא יכניס את על היהודים שרצה להעלות ארצה? בראיתו של ז'בוטינסקי, את הבעיה שנוצרה בארץ אפשר לנצח רק בשני משורים: רוב יהודי חד משמעי ועלייה מאסיבית לארץ; ושיהיה היכן להושיב אותם, לכן העלייה והשטח היו הכי משמעותיים לו, והוא דבק בשתי גדות לירדן. ז'בוטינסקי רואה בכך פגיעה קשה בציונות ועומד על דעתו שהצד היהודי לא יחתום על התקנות, אך הוא בעמדת מיעוט. ההסתדרות מסכימה לדרישה, הספר מתקבל על ידי התנועה הציונית, ובתגובה ז'בוטינסקי פורש מההנהלה הציונית.	1922: הספר הלבן (אם אתה בעמדת מיעוט הכי נכון לפרוש כדי להביע חוסר שביעות מוחלט, או כדאי שתישאר ותנסה להשפיע מבפנים?)

מבחינתנו הסכמה לדרישה הבריטית היא אקט אנטי ציוני. הוא טוען שמי שמגביל עלייה יהודית לא"י אינו ציוני.	
מ-1923 והלאה מבין ז'בוטינסקי שלא יוכל ליישר קו עם הדעה הרווחת בהנהלה הציונית, ומקים גופים מקבילים למפלגה, למחתרת, לתנועת הנוער, כדי לקדם שם את רעיונותיו: הציונים הרוויזיוניסטים, ארגון אצ"ל ובית"ר	
בשנת 1922 החליט זאב ז'בוטינסקי לפרוש מהתנועה הציונית לאחר שהתנגד נחרצות לקו הפייסני שהוביל חיים ויצמן מול הבריטים. ניסיונותיו לשנות את חוקי הספר הלבן ולשכנע בצדקת דרכו נכשלו. קשה להילחם בדעת הרוב. קשה להילחם בתנועה הציונית על כל מוסדותיה, אבל הוא בטוח בצדקת דרכו. כשהבין שלדעותיו לא תהיה השפעה החליט לפרסם את דעותיו בעיתונות, לנאום בארץ ובעולם ולשכנע ציבורים גדולים. מאמרו המפורסם "על קיר הברזל", המחדד את חוסר ההיתכנות של הסכמת הערבים בארץ לרעיון היהודי, נכתב ב-1922. בנוסף התמקד ז'בוטינסקי ביצירת כלים וגופים שיעבירו את המסר לכמה שיותר מעגלים: ב-1923 הקים את ברית יוסף תרומפלדור – בית"ר* – תנועת נוער. ב-1925 הקים מפלגה חדשה – צה"ר** – שהייתה ברית הציונים הרוויזיוניסטים. וכשנבחר לעמוד בראש המפלגה חזר עם הכוח החדש להסתדרות הציונית כמייצגה. *תנועת בית"ר הוקמה בריגה שבלטביה ב-1923, עת נשא ז'בוטינסקי סידרת הרצאות ציוניות במקום. שמה המלא ברית יוסף	מנקודה זו והלאה מבין זאב ז'בוטינסקי שלא תהיה פשרה עם הערבים ולא עם הבריטים ונוקט דעה מנוגדת לקו של ההסתדרות הציונית. עובדה: במאמרו המפורסם על "קיר הברזל" הוא טוען שלערבים בא"י צריך לעשות טרנספור. תשובה: לא נכון עובדה: תנועת בית"ר נקראת על שם יוסף תרומפלדור. תשובה: נכון. למרות ההחלפה בין האות ט' לאות ת'

תרומפלדור. ז'בוטינסקי נאות לבקשתם לשנות את האות ט' (טרומפלדור) לאות ת', איזכור לביתר, מקום מושבו של בר כוכבא בזמן מרד בר כוכבא. אלו הם שני גיבורים שקמו לעם היהודי בדורות שונים. סמל התנועה נקבע כמנורה, סמל הגדודים העבריים. הרעיון המרכזי של בית"ר היה ליצור את היהודי החדש הבטוח בעצמו שיקים את מדינת היהודים. הנדר הבית"רי: אני מקדיש את חיי להקמת מדינת היהודים בשתי גדות הירדן עם רוב יהודי; אני מתחייב לדבר עברית; מתחייב לשאוף להדר בכל מעשיו כי בן מלך אני; אגייס את תועלתי שלי ושל ביתי ומעמדי לכל משימה לאומית שתידרש: צבאית והתיישבותית, בארץ או בגולה; אשמע לכל חוקי בית"ר. **מפלגת צה"ר – הציונים רוויזיונסטים. (רוויזיה – בדיקה מחדש) ב-1923 הגה ז'בוטינסקי את קווי היסוד של התנועה החדשה ובשנת 1925 הכריז על הקמתה. המפלגה דגלה בעימות צבאי נגד הבריטים בא"י ובסילוקם. מול ערביי ישראל נקטו במדיניות של אי הבלגה. תמכו במדיניות ליברלית חופשית, בניגוד למדיניות הסוציאליסטית שהייתה נהוגה בארץ. אחד ממפעליה הגדולים היו העלייה הבלתי לגאלית "אף על פי", שהחלה בשנות העשרים עת הבריחו יהודים מהגבול הצפוני ומאוחר יותר באוניות העפלה. סה"כ הבריחו לארץ כ-50 אוניות ובהן קרוב ל-25,000 מעפילים.	מהו הרעיון המרכזי של התנועה שלכם? איך הוא בא לידי ביטוי? עובדה: היום אנחנו חיים יותר את משנתו של ז'בוטינסקי ופחות את זו של בן גוריון. תשובה: נכון

ב-1929 הבריטים מסלקים את ז'בוטינסקי מהארץ ומשנה זו ועד מותו הוא מנהיג את המפלגה והמחתרת מרחוק	
1929: ז'בוטינסקי מסולק מהארץ זאב ז'בוטינסקי המשיך להתנגד לדרך שבה שלטו הבריטים בארץ ישראל. באותו זמן פרסם מקדונלד את הספר הלבן השלישי שבו דובר על מדינה דו לאומית שרק שליש ממנה יהיו יהודים, וכי מותר להעלות רק 75,000 יהודים במהלך חמש השנים הבאות, ללא מכסות נוספות. פרסום הספר גרם לז'בוטינסקי לנקוט מעשי התנגדות ופרובוקציה קיצוניים. הייתה לו יכולת לעורר תסיסה והבריטים לא אהבו את זה. לבסוף הוכרז כאישיות לא רצויה, ומיד עם יציאתו מהארץ ב-1929 לסבב פגישות בחו"ל, שללו הבריטים את אשרת הכניסה שלו לארץ והוא לא יכול לחזור.	
משנת 1929 ועד מותו ב-1940 לא אושרה כניסתו של ז'בוטינסקי לא"י. מפה והלאה ועד מותו הוא ינקוט צעדים חד צדדים לקידום תוכניתו, ללא התחשבות במדיניות הבריטית וללא התחשבות בדרישות ההסתדרות הציונית. הוא יקים ארגון צבאי לוחם שאינו מחתרת סמויה ויעלה יהודים ארצה בצורה בלתי לגאלית, ואף ינסה לייצר לחץ אירופאי על הבריטים לאפשר למיליון וחצי יהודים לעלות לא"י. הוא יחדד את העמדות הליברליות שלו ויתנגד למלחמת המעמדות שכופים עליו בתנועה הציונית הסוציאליסטית.	
1931: הקמת ארגון צבאי לוחם, "אצ"ל", ותחילת העלייה הבלתי לגאלית	
1931: הקמת האצ"ל בעקבות פרעות הערבים, שרק הלכו והתרבו והגיעו לשיאן ב-1929 ואל מול אוזלת היד של המנהיגים בארגון ההגנה, החליטו כמה מחברי ההגנה לפרוש ולהקים ארגון צבאי ולא ארגון הגנתי. וכך הוקם האצ"ל, ארגון צבאי לאומי.	

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

הוחלט שזאב ז'בוטינסקי יעמוד בראש הארגון, ואז גם קרא ז'בוטינסקי לראשונה לנוער לצפצף על חוקי ההגירה הבריטים ולגנוב את הגבול לא". שאיפתו היה לבנות יהודי חדש בארץ ישראל. פחות יהודי גלותי ויותר יהודי תנכ". ובכך הביא את המתח בין הציונים הרוויזיוניסטים לבין אנשי ההגנה והבריטים לשיא.	
מפעל ההעפלה, שהחלה בסוף שנות ה-20 מפלגת הצה"ר, עם העפלה רגלית דרך הגבול הצפוני, התרחב בתחילת שנות ה-30, לאור ההחמרה במצב היהודים באירופה. בתקופה זו, למרות האיסור הבריטי, מחליט ז'בוטינסקי לפעול עם מפלגת הצה"ר וארגון האצ"ל ולהעלות יהודים ארצה בצורה בלתי לגאלית. במשך השנים הללו הצליחו להעלות כ-20,000 יהודים ארצה במבצע שנקרא "אף על פי".	1939–1932: עליית "אף על פי"
תפיסתו של ז'בוטינסקי הייתה תפיסה ליברלית עם מרכיבים של חמלה כלפי השכבות החלשות, והיא באה לידי ביטוי בהעדפתו להתערבות מינימלית של המדינה בענייני הפרט. ז'בוטינסקי הכיר בכך שנסיבות מיוחדות יצדיקו התערבות מוגברת של המדינה, אך הדגיש שהתערבות כזו תהיה מוגבלת לתקופה קצרה. התערבות זו מוכרת כעקרון חמש המ"מים שבאמצעותו הסביר את הצורך להעניק לכל אזרח באופן מינימלי חמישה צרכים בסיסיים: מזון, מעון, מלבוש, מורה ומרפא.	1934: מחדד את משנתו הפוליטית

מאז גירושו מארץ ישראל הסתובב ז'בוטינסקי בקרב הקהילות היהודיות החלשות באירופה כדי לעודד עלייה. הוא נפגש גם עם יהודי פולין וניסה לשכנעם לעזוב מיד את הגולה כי האסון בפתח, אך למרות שחייהם היו קשים הם סירבו וטענו שיחסייהם עם הפולנים טובים מאוד. ז'בוטינסקי התעקש שזה זמני והסביר שאם יישארו ימותו. הרעיון שלו היה להעלות מיליון וחצי יהודים לא"י וליישב אותם משני עברי הירדן. המנהיגים הפולנים שמחו לקדם את הרעיון, גם הרומנים והצ'כוסלובקים. אך הבריטים לא. ההסתדרות הציונית גם כעסה וטענה שזה יביא להרעת מצבם של היהודים בפולין ובכלל באירופה, כי השנאה כלפי מי שיישאר שם או בכל מקום אחר באירופה תגבר, מה גם שהבריטים לא היו מוכנים להגדיל את אשרות העלייה. שלוש שנים לאחר מכן פרצה מלחמת העולם השנייה ובעקבותיה השואה, ואלה הוכיחו שנבואות הזעם של ז'בוטינסקי לא היו תלושות מהמציאות.	1936: תוכנית האווקואציה – העלאת מילון וחצי יהודים לא"י
באוגוסט 1940, בדרכו למפגש עם נוער בית"ר בניו יורק, ירד ז'בוטינסקי מהרכבת, התמוטט ומת. הלם כבד היכה את מעריציו ואת העם היהודי. בצוואתו ביקש שלא להעלות את עצמותיו לארץ ישראל, אלא "בפקודתה של הממשלה היהודית של ארץ זו כשתקום". כשקמה הממשלה היהודית בא"י סירב ראש הממשלה דוד בן גוריון להעלות את עצמותיו ארצה, ורק בשנת 1964 התיר ראש הממשלה השלישי של מדינת ישראל, לוי אשכול, להעלות את עצמותיו ולקבור אותן בצורה ממלכתית ליד קברו של הרצל.	אוגוסט 1940: מותו של זאב ז'בוטינסקי